Ч. 75 Середа 3 (16) цьвітня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудня.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї невапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Манджурский договор. — З мирових переговорів в полудневій Африцї.)

Вчерашне засїдане палати було досить спокійне, лише в часї промови антисеміта пос. Ґесмана над буджетом шкіл народних, перебивали єму заєдно социялїсти. Взагалї промови вчерашних бесїдників були полемічні. На різні закиди, роблені управі шкільництва, відповідав в довшій бесїдї пан Міністер просьвіти др. Гартель. На закиди, немов би Міністер не брав в оборону стану учительского, заявив др. Гартель, що все боронив учительство перед неоправданими напастями, і нїколи не занедбав того обовязку. Не буде боронити тих, котрі в публичнім житю виступають без всякої міри против кождої поваги. Наші учителї— говорив бесїдник, — працюють в найгірших услівях моральних і матеріяльних, виповняють знаменито свої обовязки, і піднесли стан нашого шкільництва до високої уровени, котра на жаль лише за границю находить признане. На загальні закиди бесїдник не відповідає. На увзгляднене бажань учителїв о полїпшене їх материяльного положеня, потреба би 40 мілїонів корон, а до виповненя инших бажань на поли шкільництва треба би квоти 60 мілїонів. Міністер був би щасливий, коли би мав до розпорядимости таку суму. Однако звістна річ, що стан фінансів не позваляє на увзгляднене хочби найпильнїйших бажань. В многих провінциях вже полїпшено платню учителїв. Міністер відпирає дальше закид, немов би правительство спиняло ухвалу закона про дисциплїнарні приписи. Представляє дотеперішний хід переговорів і підносить постанови основного закона, котрі стоять на перепонї, що державний дисциплїнарний закон не може бути ухвалений. Вкінци висказує бажане, щоби бодай школа не підлягала впливам полїтичних сторонництв, і не була виставлена на партийну ненависть.

„Правительственний Вестнік“ оголосив дословний текст манджурского договора. Найголовнїйшими єго постановами суть: Манджурия лишає ся на дальше частию хіньскої державн. Хіньске правительство має право виконуваня в Манджуриї необмеженої адміністративної і правительственної власти так як се було перед занятєм Манджуриї росийскими військами. Росия обовязує ся до 18 місяців постепенно відкликати свої війска з Манджуриї, коли не вибухнуть розрухи і коли поступованє держав не унеможливить сего. В Манджуриї не вільно Хінцям держати більше війска, як позволить Росия. — Договор списано в мові росийскій і француській. На случай спору француский текст буде уважати ся за автентичний. Росийске правительство віддасть Хінцям цивільний заряд в Нючванї в хвили, коли чужі віддїли опорожнять сей порт і коли міжнародний заряд Тянцїна віддасть се місто Хінцям. Нота росийского посла підносить, що можна числити на цїлковите успокоєне вехідної Азиї, коли Хінцї сповнять свої зобовязаня. В противнім случаю Росия не буде вязати ся постановами манджурского договора і поробить відповідні заряджения.

В анґлійскій палатї послів заявив міністер скарбу Гікс-Біч в своїй буджетовій промові, що в справі будучих видатків богато буде значити успішний вислїд мирових переговорів з Бурами. Але тут не треба за богато надїяти ся. Коли має ся заключити мир то не треба забувати, що так само як коштує війна, буде коштувати і заключене мира. Виногороди і почестні подарунки воякам, полїпшене значного числа війска в полудневій Африцї, поміч для тамошних кольоністів, відбудоване ферм не лиш для наших приятелїв, але й для тих, що були нашими хоробрими і благородними ворогами, всьо то — на случай мира — потягне за собою великі видатки. — Бесїду міністра приймили посли оплесками. Не знаючи, як переговори скінчать ся, правительство орґанїзує дальші експедициї до Африки. Сими днями відійде до Африки віддїл з тися людий. Воєнний уряд оголосив, що сими місяцями вишле ще 7000 піхоти, 1000 артилериї, 7000 кінноти і 5000 кольоніяльних війск. В Европі не знають, звідки Анґлія возьме тілько сьвіжого війска. Канадийске правительство мало обіцяти дати до розпорядимости чотири полки по 1000 людий. Перші донесення о битві над рікою Гарт подавали анґлійскі страти на 6 убитих і 49 ранених. Тепер начислено вже 321 убитих і ранених; лїста єще не замкнена. Всї рапорти з Африки доказують, що анґлійскі війска цїлком здеморалїзовані і не спосібні до інтензивної воєнної акциї.

---

50) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту. Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого нїмецкого видання.)

(Дальше.)

— А який батько, такі й дїти! — говорив Амені дальше. Не забувай на грішне поведене Бент-Анати. Я сказав, що король цїнить чужинцїв. А чи ти над тим подумав, що то значить для нас? Ми стремимо до високих, до благородних цїлий, і видобули ся із оков змислів до плеканя душі. Най біднїйший жиє у нас безпечно під охороною законів і бере через нас участь в дарах духа, а богач може користати з величавих скарбів штуки і знаня. А глянь на чужі краї! На всходї і заходї волочать ся по пустинї кочуючі племена, що жиють в нужденних шатрах, на полудни люди як зьвірята молять ся до страхопудів, понатиканих пірєм, та нужденних божків, котрих бють буками, коли не приносять щастя тим, що до них молять ся. На півночи суть впорядковані держави; але все, що ліпшого в їх штуках і науках, то по більшій части завдячують нам; а все таки на їх вівтарях пливе кров з людских тїл, котрі приносять богам яко гидку жертву. З чужини лиш такий хосен для нас, що в добрім останемось позаду, длятого есть розумно замкнути ся від неї, длятого й наші боги ненавидять єї. А Рамзес, хоч і король належить до чужини по своїй крови, по своїм дусї, по серци та й зі свого лиця. У него заєдно на думцї лиш далекі сьвіти; сей край за тїсний для него, і свого правдивого добра він нїколи не зможе понати, хоч і як у него дух бистрий. Він не слухає віякої науки, він робить шкоду Єгиптови, і длятого кажу: проч з ним з престола!

— Проч з ним! — повторив Ґаґабу живо.

Амені подав старому дрожачу із зворушеня руку, і говорив спокійнїйше дальше:

— Намістник Амені єсть по батькови і по матери правдивою дитиною сего краю. Я знаю єго дуже добре, але знаю й то, що він хоч розумний, єсть трусливий і повен взглядів, та що верне нам нашу давну спадщину, яка нам правно належить ся. Тут не трудний вибір. Я вибрав, а коли раз до чогось возьму ся, то й готов то довести до кінця! От, і все вже знаєш і будеш менї помагати!

— Душею і тїлом! — сказав на то Ґаґабу.

— Скріпиж серця і других товаришів! — сказав Амені, прощаючись зі старим. — Кождий з посьвящених нехай знає що робить ся, але говорити о тім не вільно нїколи

Глава дванайцята.

Для двайцять девятого другого місяця повени [1]) зійшло було сонце, а горожани і горожанки, старі й дїти, вільні люди й невільники в Тебах величали під проводом ереїв всходяче сьвітло дня перед брамами сьвятинї, до котрої належала якась часть міста, де они мешкали.

Тебанцї уставились родинами перед пільонами і ждали на процесию ереїв, до котрої хотїли прилучити ся, щоби з нею іти до великої сьвятинї державної, а звідтам поїхати сьвяточними лодками за ріку до некрополї.

Нинї, в сьвято долини, перевожено Амона, великого тебаньского бога, в торжественнім походї за ріку до міста померших, щоби він там, як то казали ереї, приносив жертву своїм родичам на тамтім сьвітї. Похід вибирав ся на захід, а тут, де в гробах спочивали тлїнні останки людий, щезли також і мілїони сонць, за котрими ішло нове, що ніби з ночи наставало.

Молоде сьвітло, казали ереї, не забувало на погасше, з котрого вийшло, і яко Амон покланяло ся єму, щоби пригадати побожним,

[1]) 29 Фаофі. В Єгиптї числили ся три пори року, кожда по 4 місяцї: „ша“ або пора повени, „пер“ або пора засївів і „шему“ або пора жнива. Другий місяць повени називав ся Фаофі, а 29 Фаофі, котрого обходило ся сьвято долини, відповідає в часї нашого оповідання нашому 8-го падолиста.

Новинки.

Львів дня 15-го цьвітня 1902.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** на засїданю дня 5-го с. м. ухвалила: затвердити дїйстного учителя гімназ. в Бучачи Йос. Мазура в учительскім званю і надати єму титул професора; — перенести: В. Влодка з гімн. в Тернополи до I. гімн. в Коломиї; Вол. Зеновича з I. гімн. в Коломиї до Тернополя; Ст. Збієвского з гімн. в Ряшеві до Дрогобича; — іменувати: Авг. Квеціньского заст. учителя в гімн. в Ряшеві; Фр. Заморского заст. учителя в III. гімн. в Кракові; Ів. Петрицкого заст. учителя в гімн. в II. Санчи; о. Ф. Боґачика помічником катихита в гімн. в Яслї; — затвердити вибір: Юрия ґр. Баворовского і дра Ст. Ґльоґера на делеґатів повіт. ради до окр. шк. ради в Тернополи; — затвердити іменоване: о. Мих. Литвиновича на члена окр. шк. ради в Борщеві, а пастора П. Помикача на члена окр. шк. ради у Львові; — іменувати учителями і учительками в народних школах: М. Скавіньску в Скалатї, П. Телїховского в Тисьменици, Й. Боленьского в Олешичах місті, М. Яглярску в Ярославі, А. Стояньску в Буківску, Я. Борейківну в Римановi, А. Роговску в Сассові, М. Пасеку в Могильници ст., Йос. Мушиньского директором в Снятинї, Л. Даньова, Т. Дзеневича, Б. Явецкого, о. М. Борового, о. М. Продана і А. Марковского в Снятинї, Е. Меклерівну і С. Суску в Самборі, С. Валлєківну і К. Новицку в Станиславові, о. Йос. Секежиньского в Сяноці, В. Мімлера в Добротворі, Ю. Гуцалівну в Кобаках, М. Красуску в Делятинї, А. Ґлодзїньского і М. Ґлодзїньску в Бережници шлях., С. Ґольдблята в Коломиї, Л. Ясїньского в Долинї, Я. Сойкову в Бережанах, А. Прокопівну в Войниловї.

— **Рускі посли** з Славяньского Центра на засїданю в пятницю ухвалили поставити своїм кандидатом до спільних делеґаций посла Барвіньского, що відтак подано до відомости польского Кола. Посли Романчук і др. Король предложили презесови Кола Яворскому, щоби раз вибрано делеґата також з їх клюбу, а се домаганє обіцяв презес подати до відомости Кола. На суботнїм засїданю Кола вибрано з руских послів Барвіньского делеґатом.

— **Духовні реколекциї для женщин** будуть відбувати ся в монастири Прен. Інокинь Чина сьв. Василия Вел., при улици Зибликевича ч. 24. під проводом оо. Василиян, щоденно пополудни, від год. 4—6, почавши від середи, дня 16, 17 і 18 цьвітня. 19-го цьвітня приготовленя до сповіди. Просить ся о численну участь.

— **З перемиской епархії.** Канонїчно інституовані оо.: Йос. Винницкий на Ролїв, Волод. Венгринович на Наконечне, Ів. Федев на Крупець. — Відзнаки крилошаньскі одержали оо.: Тад. Мінчакевич, Ів. Ґісовский, Ів. Решетило, Вас. Плешкевич і Вас. Демчук. — О. Стефан Хиляк, декан дрогобицкий, зрезиґнував з тої посади і одержав титул вислуженого декана, а на єго місце іменовано деканом Николая Івановского, пароха в Модричу. О. Ант. Барнович, завідатель деканату вільховецкого, зрезиґновав, а на єго місце іменовано завідателем деканату Йос. Гамерского, пароха в Полоннім. О. Теодор Сапрун, парох в Колодрубах, іменований містодеканом горожаньским. — Завідательства одержали оо.: Мих. Наклович в Туриці, Конст. Поляньский в Ляпках, а Волод. Горпицкий експозитуру в Сушици риковій.

— **Електрнчні льокомотиви в Росії.** Росийске міністерство комунїкаций постановило закупити на пробу дві електричні льокомотиви і призначити їх до поїздів поспішних на зелїзници петербурґско-варшавскій. Машини будуть закуплені в Англії. Єли проба удасть ся, то всї поїзди курєрскі і поспішні на головних зелїзничих дорогах одержать електричні льокомотиви.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: З огляду на надзвичайні утрудненя, повсталі в наслїдок перебудови двірця зелїзничого в Бориславі, запроваджує ся за дозволом ц. к. Міністерства зелїзниць з дня 31-го марта с. р. ч. 12.560/16, по мисли § 63 реґуляміну руху і § 6 постанов виконавчих до уступу 14 межинародної умови для перевозу зелїзничого з днем 10-го с. м. продовжене речинця достави для посилок товарових (з виїмкою худоби) так в руху австро-угорскім, як і межинароднім. — Продовжене се дотичить так посилок, надаваних в стациї Борислав, як і посилок надходячих до тої стациї. — Заведене вже від 1-го цьвітня 1889 продовжене речинця достави для подібних посилок в руху на ц. к. зелїзницях державних в Галичинї, позістає і надальше в силї.

— **До парцеляциї.** Посїлість грунтова, вісїм кільометрів від Львова, при стациї зелїзничій положена, в обшарі 250 морґів поля орного і долин, може бути під користними услівями розпарцельована. Млин може бути осібно проданий. Близші поясненя подасть дирекция „Краєвого Союза кредитового“ у Львові.

— **Еміґрация.** Дурному: вічная память! Мимо тілько осторог знаходить ся все-таки ще богато дурних людий, котрі вибирають ся до Америки. Зі Станиславова доносять, що дня 10 с. м. переїхало туди звиш 100 душ з бучацкого і чортківского повіта до Америки а того самого дня їхало яких 30 руских родин з Буковини до Канади. Люди, що торік виїхали до Боснії і Герцеґовини або до Славонії, вертають тепер до повітів бучацкого і чортківского громадно з торбами а староства тих місцевостий постарались о то, щоби в Кракові видано їм безплатні карти їзди зелїзницею.

— **Спомин з вояцкої гостини.** До одної з львівских ґазет пишуть: В часї маневрів 1898 р. стояли в Бродках, у господаря В. Дуфанця, вояки. Розтаборили ся всюди, де було можна, навіть у древітни. Постояли вояки і пішли. — Сего року, на саме Благовіщене, встала рано Дуфаньчиха, аби зварити дещо, заки піде до церкви. Затопила трісками з древітнї під кухнею та стала порати ся коло горшків. Вся семя, більша і менша, обступила кухню, гріє ся і очікує спіданку. Параз розлягає ся сильна детонация під кухнею, розриває кухню, розносить горшки. В хатї руїнация, „трепет і ужас“.... а по хвили, коли всї оглядїли ся, що нікому нічого не стало ся.... нагадали собі на гостину вояків, що погубили на древітни в трісках набої.

що й они не повинні забувати на усопших, котрі дали їм житє.

Приноси жертву твому вітцеви і твоїй матери, — так казала побожна приповість, — що спочивають в могилах на долинї, бо то подобаєсь богам, котрі принимають ту жертву так, як би она їм була принесена. Відвідуй часто твоїх померших, щоби то, що ти їм робиш, твій син тобі робив [2].

Сьвято долини було сьвятом померших, але не жалібним, яке в иншу пору обходило ся також з плачем і голошенем, лиш веселе, призначене на то, щоби побожно і щиро згадувати тих, котрих і по смерти не переставав нїхто любити, котрих яко блаженних уважано за щасливих, і згадувано щиро в той спосіб, що люди ішли громадою до гробової каплиці, або ставали разом перед гробницею і приносили жертву, а відтак їли і пили.

Батько, матїр і дїти ішли при купцї. За ними ішли невільники дому та несли їду і смолоскипи, щоби ними посьвітити в темній гробници або в ночи, коли будуть пізно домів вертати.

І найбіднїйший вже день наперед постарав ся о якесь місце на однїй з тих великих лодий, що перевозили процесию за ріку. Лодки богачів чекали сьвяточно украшені на своїх властителів і їх челядь, а дїтем снило ся тої ночи сьвяте судно Амона, котрого краса як їм мати розповідала, мало що була менша як тої пишної золотої лодки, на котрій бог сонця зі своїми товаришами плив по океанї неба.

На великих сходах над рікою коло державної сьвятинї було вже повно єреїв, на березї стояло множество людий а на ріцї видїло ся повно лодий, вже голосна сьвяточна музика заглушувала гамір людий, що в хмарах пороху глотили ся і пхали одні других, щоби чим скорше дїстати ся до кораблів та лодок; вже опустїли були всї доми і хати в Тебах, і нарід ожидав, що ось-ось покаже ся бог в брамі сьвятинї; але членів королївскої родини все ще не було видко, хоч они звичайно сего дня ішли пішки до великої сьвятинї Амона, а люди питали одні других, длячого красна донька Рамзеса так довго не приходить і здержує похід процесиї.

Вже роздались були сьпіви єреїв по за мурами, що не дозваляли народови заглянути до внутра сьвятинї, вже увійшов був до сьвятинї і намістник зі своєю пишною дружиною, вже отворились були брами і виступили хлопцї в легонькім одїню, що розкидали цьвіти по дорозї, котрою мав бог переходити, вже запах кадила сповіщав, що надходить Амон, а доньки Рамзеса все ще не було видати.

Люди стали собі всїляко розповідати та передавали собі й не одну дуже дурну чутку; але то була річ певна і то на жаль народу оповістили слуги сьвятинї: княгиня не возьме участи процесиї, Бент-Анат виключена від торжества долини.

Зі своїм братом Рамері і з жінкою Мени стояла она в альтанї своєї батьківскої палати та дивила ся на ріку і виглядала бога, що мав вийти.

Вчерашного дня рано вернув їй був чистоту старший єрей Амона з Теб, Бек ен Хунсу, а вечером прийшов, щоби їй сказати, що Амені заказав їй приходити до некрополї, доки не переблагає бога заходу за свою провину.

Будучи нечистою зайшла она до сьвятинї Гатгори і осквернила єї, а строгий настоятель міста померших мав право до того, то признавав єму і Бек ен Хунсу, заборонити їй приступу до західного міста.

Бент-Анат зажадала тогди помочи Анї'го, але хоч намістник і обіцяв ся вставитись за нею, то таки пізно вечером зайшов до неї, щоби їй сказати, що Амені не дав ся упросити. Намістник удаючи, що єму ніби жаль того, дав їй раду, щоби она не робила публичного згіршеня і не противилась честнїй строгости Амені'го та не показувала ся на торжестві.

Під ту саму пору панї Катуті післала карлика Нему до своєї доньки з завізванєм, щоби она з нею взяла участь в походї та принесла жертву в гробници їх предків; але Неферт казала їй відповісти, що она не може і не хоче іти сама без своєї приятельки і панї.

Бент-Анат дала відпустку знатнїйшим членам свого двору та просила їх, щоби они при сїм краснім торжестві і про ню згадали.

Коли побачила з альтани, що нарід сходить ся і що на ріцї повно лодок, вернула до своєї комнати, закликала до себе Рамері, котрий сердито відказував на зухвалість Амені'го, взяла єго за руку та сказала: Ми обоє зле зробили, брате; терпім же тепер наслїдки нашої вини і робім так як би тато був з нами.

— Він би тому зухвалому єреєви здер кожу пантери з плечий — відозвав ся князь — як би він в єго присутности важив ся так тебе понизити.

При сих словах покотились сльози гніву по єго молодім лици.

— Не сердь ся тепер — сказала Бент-Анат. — Ти був ще маленьким, коли наш тато послїдний раз брав участь в сїм торжестві.

— О, я собі добре пригадую той ранок — сказав на то Рамері — і нїколи єго не забуду.

— Я то собі й гадала — сказала Бент-Анат. — Не йди Неферто, таже ти тепер моя сестра! То був пречудний ранок. Ми дїти були сьвяточно убрані і посходились до великої сьвітлицї короля. Тогди казав він закликати нас до тих комнат, де мешкала наша мати, а котра на кілька місяців перед тим була померла. Кожде з нас взяв він за руку і сказав єму, що прощає все, що оно може завинило, скоро лиш поправдї того жалує і кожде з нас поцїлував в чоло. Відтак прикликав нас до себе і сказав до нас так смирно, як би то він був котрим з нас, а не могучим королем: Може й я зробив котрому з вас кривду і не був для вас вповнї справедливим. Я не сьвідомий того, але як би так стало ся, то менї жаль того! — Тогди ми всї припали до него і кожде з нас хотїло єго поцїлувати, але він не дав ся і сьмі-

---

[2]) Ся приповість винята із папируса ч. IV., котрий зберігає ся в музею в Джізех, а в котрім містять ся моральні приписи.

— **Романтична історія немовлятка.** Яка буде доля тої дитини, котрої перші днї в житю розпочались такою історією, як в низу розказана — хтож годен то вгадати? Перед кількома днями вертав челядник слюсарский у Відни, Франц Ганзлїк, з роботи до дому а єго зачепив на дорозі якийсь елеґантно убраний пан, спитав, чи не взяв би він за свою маленьку дитину, котрій лише що чотири днї. За то дістав би він одноразово 1000 К. Ганзлїк відповів на то, що він ще надумає ся і порадить ся жінки, а поки що умовив ся з тим паном, де на другий день мають зійти ся. О назначеній порі ставив ся Ганзлїк на другий день з жінкою на місци, де вже той пан ждав на них, а котрому они сказали, що готові взяти дитину за свою. Незнакомий не спитавши навіть як тих двоє людий називають ся, повів їх улицями через передмістє Йозефштадт і завів в якусь темну уличку, казав їм там чекати, а за пів години явив ся знову і завів лиш по за ріг улиці до стоячого там фіякра. Дверцї від фіякра отворились і якась елеґантно убрана дама подала їм немовлятко а незнакомий дав Ганзлїкови 1000 корон і сказав: Кажіть охрестити дитину на своє імя. Віз з дамою і незнакомим паном покотив ся, а Ганзлїки стали нараз жалувати того, що взяли чужу дитину за свою. Позаяк не запамятали собі числа фіякра і на згаданім передмістю були чужі, не могли відшукати тих, що їм дали дитину, і длятого зробили донесенє до полїциї. Дитина єсть дївчинкою і дістала дуже красну виправу, з чого можна здогадувати ся, що її родичі богаті люди. Але до сеї загадки прилучила ся ще друга й трета. В два днї по відданю Ганзлїкам дитини з'явилась в помешканю у Ганзлїків якась елеґантна дама з 17-лїтною панною, і стала розпитувати ся, про всї обставини, серед яких они дістали дитину. Розвідавшись, сказали они: Ну, то все досить згідне з правдою, нам того й досить! Обі дами розмавляли з собою по французски. В кілька днїв по тім з'явив ся знов якийсь сьвященик, котрий обіцяв Ганзлїкам, що они будуть ще діставати місячно по 40 К. а дитина дістане свій візочок. — Тимчасом полїция слїдила за родичами дитини. Насамперед слїдство показало, що під ту пору на згаданім передмістю не народила ся нїяка дитина. Відтак показало ся, що фіякер приїхав із заведеня для знайдів. В тім заведеню приймають на злоги жінки за оплатою або й даром, а ще цїсар Йосиф постановив був, що жінки, котрі там хочуть бути приняті за оплатою, не потребують виказувати ся нїякою леґітимациєю. Однакож то розпорядженє зі взгляду на маєткові інтереси змінено о стілько, що чи сякі чи такі женщини мусять вилеґітимувати ся але імя їх і стан знає лиш дирекция заведеня, а впрочім позістають они тайною, котру можна лиш судови виявити. Дальше постановляє статут сего заведеня, що дитина уроджена в заведеню може бути томуж заведеню відступлена за одноразовою заплатою, а заведенє віддає її опісля на плеканє. Отже о скілько слїдство викрило, то дитина уродила ся на платнім місци в заведеню і що її звідтам вивезено, щоби передати родинї Ганзликам. — Власти суть того погляду, що дитину не покинено, лиш за спільною згодою віддано за одноразовою заплатою на плеканє, отже нема в тім нїякого злочину. Але инша річ з тим, щоби дитинї забезпечити право до спадщини В тій цїли робили ся доходженя, щоби вивідати ся імени родичів, а остаточно все слїдство довело до того, що єго — застановлено. Для дитини буде тепер установлений опікун, котрий має боронити прав дитини. Дитина має бути охрещена і дістане імя Анна Мария, але прізвище буде аж пізнїйше означене.

— **Помер** о. Йосиф Шийдицкий, парох в Гнилій, височаньского деканата, дня 1 с. м., в 48-ім роцї житя, а 21-ім сьвященьства.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 15 цьвітня. Wiener Ztg. оповіщує: Є. В. Цїсар іменував ректора нїмецкого народного інститута в Римі Франца Наґля, епископом Триєсту Капо'дістриї з осїдком в Триєстї.

Брукселя 15 цьвітня. Ґенеральна рада робітничих товариств взиває до загальної революциї. „В сїм тиждни — каже відозва — рішить ся справа загального голосованя. Коли єго не одержимо, то нарід повинен єго собі силою виборити“. Відозву підписали всї социялїстичні посли. Нагли виїзд короля до Остенди доказує, що правительство уважає положенє в Бельґії грізним для династиї.

Петербург 15 цьвітня. Князь Фердинанд болгарский прибуде сюди дня 26 мая.

Брукселя 15 цьвітня. Як доносять з ріжних сторін краю, застрейкувало доси в Бельґії загально 200.000 робітників.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на лїтературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

ючись сказав: Одного кожде з вас однаково зазнало, а ви то преці знаєте. Я маю любов вітця на думці, а тепер виджу, що ви менї так само відплачуєте ся. — А відтак пригадав нам нашу покійну матір і сказав, що й найлїпший отець не всилї заступити матери. Опісля представив нам красний образ безкористовної преданности покійницї і завізвав нас, щоби ми на місци її упокою помолили ся разом з ним і принесли жертву та прирекли жити так, щоби були достойними її не лиш у великих річах, але й дрібних, бо з них преці складає ся ціле житє, як з годин днї і роки. — Ми більші подали собі тогди руки, і мабуть нїколи не чулась я лїпшою, як тої хвилї, а відтак і на гробі матери!

Неферт отворила зайшлї сльозами очи і сказала: З таким батьком мусить легко бути остатись добрим.

— А хибаж твоя матїр ранком сего сьвята не вкладала тобі також добрих слів до твого серця? — спитала Бент-Анат.

Неферт почервонїла ся і сказала: Ми завсїгди спізнили ся з убиранєм, а відтак мусїли квапити ся, щоби прийти ще на час до сьвятинї.

— То нехайже я нинї заступлю тобі твою матїр! — відозвала ся Бент-Анат — та й твою, Рамері. А чи знаєш ти ще, як тато просив прощеня у своїх урядників двірских і слуг, як він їм і нам наказував позабути сего дня на всякий гнїв і позбути ся єго із своєї груди? До сего сьвята — казав він — належить не лиш чиста одїж, але також і серце без пороку. Отже, брате, анї одного злого слова о Аменї'м, котрого може закон змушує до такої строгости. Тато преці о тім всїм довідає ся і буде судити. Моє серце так повне чувства, що не може вже вдержати єго в собі. Ходи, Неферто, до мене, нехай тебе поцїлую, та й ти, мій брате. Тепер піду до моєї каплички, де стоять образи предків, і буду згадувати матїр тай блаженних духів наших милих, котрим менї нинї не вільно принести жертви.

— Я піду з тобою — сказав Рамері.

— А ти, Неферто, — відозвалась Бент-Анат — лишись тут і натни моїх цьвітів, кілько хочеш. Найкрасші возьми собі! Уплети з них вінець, а коли буде готов, то ми пішлемо єго післанцем за ріку і кажемо з другими дарами покласти на могилї матери твого Мени.

Коли за пів години брат і сестра вернули назад, держала Неферт в руцї два красні вінцї: один для покійної королевої, а другий для матери Мени.

— Я понесу ті вінцї за ріку і зложу їх в гробницях — відозвав ся Рамері.

— Анї тої гадки, що лїпше, як би ми не показували ся народови — остерігала Бент-Анат. — Нїхто й не добачить того, що тебе нема між учениками, але...

— Але я не піду яко Рамзесів син, лиш перевезу ся за ріку перебраний за городницкого хлопця — перебив їй князь. — Слухайте, як трублять труби? Тепер виносять бога на двір!

Рамері вийшов до альтани, а обі женщини пішли за ним і споглядали на то місце, де люди сїдали до лодок, а котре бистрим оком могли добре добачити.

— Буде то рідонький і бідолашний похід [3]) без нашого тата та й без нас — сказав Рамері. — В тім моя потїха. Але музика величава! Ось ідуть вже й переносцї та сьпіваки. Он видко першого пророка державної сьвятинї, старого Бек ен Хунсу. Як він поважно виглядає! Але гірко приходить ся єму іти. Тепер надходить бог, бо вже й кадило пахне.

(Дальше буде).

[3]) Опис процесиї зладив автор сеї повісти головно після представленя великого походу підчас сьвята сходів в Медінет Габу.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні . 2 аркуші „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ удїлів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ лїквідацийна . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ удїлів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . „ „ 10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

— **„З живого і мертвого“** новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цїнї 1 Кор. за брошур. і 1 К. 30 с. за оправлену книжочку.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).